

ໂຮມສ້າງຕັ້ງນິມິດ - ເລກສິບເອັດ

ການເຂົ້າໃຈການນຳໃຊ້ຄຳພະຍາກອນສາມຊັ້ນ: ວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001
ແລະຂະບວນການທົດສອບຂັ້ນສຸດທ້າຍສຳລັບອາດເວນຕິສມໄດ້ແຫ່ງລາໂອດິເຊຍ

Jeff Pippenger
2024-08-30

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ໄດ້ຍືນຍັນກົດເກນທີ່ Miller ຮັບເອົາໄວ້, ຫຼັງຈາກວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ບັນດາຜູ້ທີ່ຕັ້ງໃຈຈະເຫັນກໍໄດ້ເຫັນວ່າ ຫຼັກການພະຍາກອນທີ່ Future for America ຮັບເອົາໄວ້ນັ້ນ ແມ່ນວິທີການຕາມພຣະຄຳພີອັນແທ້ຈິງຂອງຜົນລະດູປາຍ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກກ່າວໄວ້ໃນ Isaiah ບົດທີ 40 ແບບ. ການນຳໃຊ້ແນວເສັ້ນແຫ່ງການປະຕິຮູບເທິງແນວເສັ້ນແຫ່ງການປະຕິຮູບ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນປະຫວັດສາດອັນສັກສິດ ໄດ້ສະຖາປະນາວ່າ ວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ເປັນການຊ້ຳຄືນຂອງວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840.

ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າ ເມື່ອທູດສະຫວັນຜູ້ມີລິດອຳນາດໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 10 ໄດ້ລົງມາໃນປີ 1840, ພຣະອົງໄດ້ເປັນແບບລ່ວງໜ້າເຖິງການສະເດັດລົງມາຂອງພຣະອົງໃນປີ 2001. ທັງສອງທູດສະຫວັນໄດ້ລົງມາໃນ ຖານະເປັນຄຳພະຍາກອນເມື່ອຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບອິດສະລາມໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ. ຈາກນັ້ນ ຂະບວນການໄດ້ຕົບໃຕ້ຂຶ້ນ ເມື່ອບັນດາຊາຍແລະຍິງໄດ້ຕອບສະໜອງຕໍ່ປະສົດທີ່ຜົນຂອງວິທີການນັ້ນ. ຄວາມເປັນຜູ້ນຳຂອງເຊັບເວັນທ໌-ເດ ແອັດເວນຕິດ ຜ່າຍລາໂອດິເຊຍ ຖືກຂ້າມຜ່ານໄປໃນເວລາສຸດທ້າຍໃນປີ 1989, ແລະບັດນີ້ຄຣິສຕະຈຳກັນໄດ້ເຂົ້າສູ່ຂະບວນການທົດສອບຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງຕົນ, ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ລົງມາຄົດເລືອກຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດຂ່າວສານໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງ.

ຫຼັກການສຳຄັນຢ່າງສູງສຸດຂຶ້ນໆໃນບັນດາກົດເກນທີ່ໄດ້ຖືກມອບໄວ້ສຳລັບວັນສຸດທ້າຍ ຄື ການປະຍຸກໃຊ້ຄຳພະຍາກອນສາມຊັ້ນ. ໂດຍສະເພາະໃນເວລານັ້ນ ການປະຍຸກໃຊ້ສາມຊັ້ນຂອງວິບັດທັງສາມໄດ້ຍືນຍັນເຫດການວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ຢ່າງແຈ້ງຊັດ. ເມື່ອຄວາມຈິງນັ້ນໄດ້ຖືກກວດສອບຢ່າງຊັດເຈນ, ຜູ້ທີ່ໃນເວລານັ້ນກຳລັງຖືກນຳໄປສູ່ "ຫົນທາງເກົາ" ຂອງເຢເຣມີຍາ, ໂດຍຈົດໃຈທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ໄດ້ເຫັນຄວາມສົມບູນຂອງຄຳພະຍາກອນ ຄວບຄູ່ກັບຄວາມຊອບທຳຂອງກົດເກນແຫ່ງການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນທີ່ຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມໄດ້ຮັບຮອງໄວ້.

ໄດ້ເຫັນວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈອັນຖືກຕ້ອງຂອງຜູ້ບຸກເບີກກ່ຽວກັບປະຫວັດຂອງວິບັດປະການທຳອິດໃນພຣະນິມິດບົດທີ່ເກົ່າ ແມ່ນເປັນຕົວແທນຂອງອິດສະລາມ. ໄດ້ເຫັນວ່າ ສາດສະດາເທັດ ມູຮາມັດ ເປັນກະສັດຂອງປະຫວັດນັ້ນ. ໃນປະຫວັດນັ້ນ ອິດສະລາມຈະໂຈມຕີຈັກກະພັດໂຮມັນ, ແລະຮູບແບບການສົງຄາມຂອງເຂົາກໍໄດ້ຖືກລະບຸຢ່າງຈິງເຈາະວ່າເປັນການໂຈມຕີຢ່າງກະທັນຫັນແລະບໍ່ຄາດຄິດ. ໃນແງ່ນັ້ນ ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ຮູບແບບການສົງຄາມອັນເປັນເອກະລັກຂອງອິດສະລາມນັ້ນເອງ ເປັນຮາກຖານທາງນິຣຸກຕິສາດຂອງຄຳວ່າ "assassin." ໃນປະຫວັດນັ້ນ ອິດສະລາມຈະເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ກອງທັບຂອງໂຮມ, ແລະໄລຍະເວລານັ້ນກໍສິ້ນສຸດລົງພາຍໃຕ້ເສັ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ. ເມື່ອຄຳພະຍາກອນເວລານັ້ນສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449 ຄຳພະຍາກອນເວລາ ແລະ ປະຫວັດຂອງວິບັດປະການທີສອງກໍໄດ້ລົງຕົ້ນ.

ມັນໄດ້ລົ້ມຕົ້ນຄໍາພະຍາກອນເວລາອີກລ່ວງໜຶ່ງ ຄື ສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີ ແລະ ສິບຫ້າວັນ, ຊຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840. ໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ ຜູ້ປົກຄອງຜູ້ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງພາລະກິດທາງຄໍາພະຍາກອນຂອງອົດສະລາມແມ່ນ Ottman, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າໂດຍ Mohammed ໃນປະຫວັດຂອງວິບັດຄົງທໍາອິດ. ບົດທິເກົ້າກ່າວວ່າ ໃນປະຫວັດຂອງວິບັດຄົງທໍາອິດ ອົດສະລາມຈະສ້າງຫານກອງທັບຂອງໂຮມ. ພວກເຂົາຍັງຄົງໃຊ້ຮູບແບບຂອງສົງຄາມເຊັ່ນເດີມ ຄື ການໂຈມຕີຢ່າງກະທັນຫັນ ແລະ ບໍ່ຄາດຄິດ, ແຕ່ໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ ດົນປົນໄດ້ຖືກປະດິດຄົດຄືນ ແລະ ນຳມາໃຊ້ເປັນຄົງທໍາອິດ; ດັ່ງນັ້ນ ວິບັດຄົງທໍາອິດຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຮູບແບບສົງຄາມທີ່ຖືກສະແດງໂດຍການໂຈມຕີຢ່າງກະທັນຫັນຂອງນັກສັງຫານ, ພ້ອມທັງລວມເອົາວັດຖຸລະເບີດໄວ້ນຳອີກ.

ໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001

ວິບັດຄົງທໍາອິດຂອງອົດສະລາມໄດ້ໂຈມຕີກອງທັບຝ່າຍວິນຍານຂອງໂຮມຢ່າງກະທັນຫັນດ້ວຍວັດຖຸລະເບີດ. ເຫດການນັ້ນໄດ້ໝາຍເຖິງການລົ້ມຕົ້ນຂອງຫຼາຍແນວເສັ້ນແຫ່ງຄວາມຈິງດ້ານຄໍາພະຍາກອນ, ແຕ່ມັນໄດ້ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນເທິງພະຍານສອງປະການກ່ອນໜ້ານັ້ນ ຄື ວິບັດຄົງທໍາອິດ ແລະ ວິບັດຄົງທໍາສອງ. ເຫດການນັ້ນໄດ້ສະແດງຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງວ່າ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການປະທານອຳນາດໃນປະຫວັດສາດຂອງມື້ນີ້ເຮົາໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ເມື່ອຄໍາພະຍາກອນເກືອບກັບອົດສະລາມແຫ່ງວິບັດຄົງທໍາອິດໄດ້ສຳເລັດ ແລະ ທູດສະຫວັນໃນ Revelation ten ໄດ້ລົງມາ, ເມື່ອຄໍາພະຍາກອນກ່ຽວກັບອົດສະລາມແຫ່ງວິບັດຄົງທໍາອິດສາມມາເຖິງ, ມັນໄດ້ໝາຍເຖິງການລົງມາຂອງທູດສະຫວັນໃນ Revelation eighteen ໃນວັນທີນັ້ນ.

“ບັດນີ້ມີຄຳທີ່ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະກາດໄວ້ວ່າ
ນະຄອນນິວຢອກຈະຖືກກວາດລ້າງໄປໂດຍຄືນນຳຖ້ວມຂະໜາດໃຫຍ່ໆ? ສິ່ງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ກ່າວ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງອາຄານໃຫຍ່ໆທີ່ກຳລັງຖືກກໍ່ຂຶ້ນຢູ່ນັ້ນ, ຊັ້ນແລ້ວຊັ້ນເລົ່າ,
'ຈະມີເຫດການອັນໜ້າສະພິກວິພຽງໃດ ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງລຸກຂຶ້ນ
ເພື່ອສັນສະເຫຼີມສະຫຼ່ຽມດິນໂລກຢ່າງຮ້າຍແຮງ! ແລ້ວຖ້ອຍຄຳໃນ ພຣະນິມິດ 18:1–3 ຈະສຳເລັດຜົນ.'
ພຣະນິມິດບົດທີ່ສືບຕໍ່ເປັນຕົ້ນໄດ້ເປັນຄຳເຕືອນເຖິງສິ່ງທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງເທິງໂລກ.
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງເປັນພິເສດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງນະຄອນນິວຢອກ,
ນອກຈາກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ວັນໜຶ່ງອາຄານໃຫຍ່ໆຢູ່ນັ້ນຈະຖືກໂຄ່ລົງ
ໂດຍການຫັນແລະການຄວາຂອງລົດເດດແຫ່ງພຣະເຈົ້າ. ຈາກແສງສະຫວ່າງທີ່ປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ,
ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຄວາມພິນາດຢູ່ໃນໂລກ. ພຽງແຕ່ຄຳດຽວຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ພຽງແຕ່ການແຕະຕ້ອງຄົງດຽວແຫ່ງລົດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ,
ແລະໂຄງສ້າງອັນມະຫາສານເຫຼົ່ານີ້ຈະພັງທະລາຍລົງ. ຈະມີເຫດການເກີດຂຶ້ນທີ່ຄວາມໜ້າສະພິກວິພຽງຂອງມັນ
ພວກເຮົາບໍ່ອາດຈິນຕະນາການໄດ້.” Review and Herald, July 5, 1906.

ແລ້ວການເຄື່ອນໄຫວຂອງ Future for America ຈຶ່ງຖືກເຫັນໂດຍຜູ້ທີ່ຕັ້ງໃຈຈະເຫັນ
ວ່າເປັນຄູ່ຂະໜານກັບການເຄື່ອນໄຫວ Millerite.

ອົດສະລາມຂອງວິບັດຄົງທໍາອິດໄດ້ກ້າຍເປັນອົງປະກອບຫຼັກຂອງຂ່າວສານນັບຈາກຈຸດນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.
ການດົນໃຈໄດ້ສ້ອນຢ່າງແຈ້ງຊັດວ່າ ເມື່ອທູດສະຫວັນໃນ Revelation ລົງມາ ຜົນປາຍລະດູຈະມາເຖິງ.

“ຜົນປາຍລະດູຈະຕົກລົງເທິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ທູດສະຫວັນຜູ້ຊົງຮັດອົງໜຶ່ງຈະລົງມາຈາກສະຫວັນ,
ແລະແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດຈະສະຫວ່າງໄສວຍພຣະສະຫວ່າງສະຫວ່າງທ່ານ.” Review and Herald, April
21, 1891.

ເມື່ອສິ່ງໃດແຫ່ງເຜົາຢູ່ດາໄດ້ລົ້ມເບີດເຜີຍຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ກວ້າງຂວາງຍິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບຜົນຊ້າຍ,
ພຣະອົງໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໄປຫາພຣະທຳໄຍເອນ, ຊຶ່ງເປັນຈຸດອ້າງອີງຫຼັກຂອງຜົນຊ້າຍ.

ໃນເວລານັ້ນ ຜູ້ຊາຍບາງຄົນໃນບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການຫຼັງຈາກວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ໄດ້ສະຫຼຸບວ່າ ແມງໄມ້ໃນພຣະທຳໂຢເອນທີ່ທຳລາຍເຄືອອະງຸ່ນຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ການຕົ້ນຂຶ້ນຂອງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ ເປັນຕົວແທນຂອງອົດສະລາມ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດ ຫຼື ບໍ່ຍອມເຫັນວ່າ ແມງໄມ້ເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງໂຣມ.

ແສງສະຫວ່າງອັນມີພະລັງທິດກົດຂຶ້ນຈາກການຮັບຮູ້ການນຳໃຊ້ຄຳພະຍາກອນແບບສາມຊັ້ນກ່ຽວກັບວິບັດທັງສາມ ໄດ້ເພີ່ມການສະໜັບສະໜູນທາງເຫດຜົນອັນບໍ່ບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ການອ້າງຂອງພວກເຂົາວ່າ ແມງໄມ້ເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງອົດສະລາມ. ດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ສະເໝີ ເມື່ອການຕົກລົງແບບສ່ວນຕົວຖືກຮັບເຂົ້າມາ ການບົດເບືອນພຣະຄຳພີກໍເກີດຂຶ້ນ ເພື່ອພະຍາຍາມຄຳຈຸນຊຕັ້ງຕົ້ນອັນເທັດ. ໃນການດຳເນີນງານເພື່ອຄຳຈຸນທັດສະນະຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາໄດ້ສຳແດງວ່າຕົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຼັກການຂອງແບບຢ່າງ ແລະ ສົງທິສຳເລັດຕາມແບບຢ່າງ.

ໃນວິຊາການສັກສາດ້ານເທວະສາດແລະພຣະຄຳພີ, ຄຳວ່າ "type" ແລະ "antitype" ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສອງອົງປະກອບ, ໂດຍທີ່ສົງໝົດເປັນການລ່ວງປອກ ຫຼື ເປັນເຄົ້າລາງຂອງອົກສົງໝົດ. ແນວຄວາມຄິດນີ້ກໍຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ໝວດກວ້າງກວ່າຂອງ "ເງົາ" ແລະ "ສານະແທ້."

ແບບຢ່າງ ແມ່ນ ເຫດການ ບຸກຄົນ ຫຼື ສະຖາບັນ ໃນພຣະຄຳພີພັນທະສັນຍາເກົ່າ ທີ່ປອກເປັນນ້ອຍລ່ວງໜ້າ ຫຼື ເປັນເງົາລ່ວງໜ້າ ເຖິງ ເຫດການ ບຸກຄົນ ຫຼື ສະຖາບັນ ທີ່ອອດຄ້ອງກັນ ໃນພຣະຄຳພີພັນທະສັນຍາໃໝ່. ມັນເຮັດໜ້າທີ່ເປັນສັນຍາລັກລ່ວງໜ້າ. ສ່ວນຄວາມເປັນຈິງຕາມແບບ ແມ່ນ ການສຳເລັດຄົບຖ້ວນ ຫຼື ການເກີດຂຶ້ນຈິງ ຂອງ ແບບຢ່າງ. ມັນຄື ຄວາມເປັນຈິງ ທີ່ໄດ້ຖືກປອກເປັນເງົາລ່ວງໜ້າ ໂດຍ ແບບຢ່າງ. ແນວຄວາມຄິດເລື່ອງ "ເງົາ" ແລະ "ສານະສຳຄັນ" ມີຄວາມຂະໜານກັບ ຄວາມສຳພັນ ລະຫວ່າງ ແບບຢ່າງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຕາມແບບ. "ເງົາ" ເປັນຕົວແທນຂອງ (ແບບຢ່າງ), ໃນຂະນະທີ່ "ສານະສຳຄັນ" ເປັນຕົວແທນຂອງ (ຄວາມເປັນຈິງຕາມແບບ).

ສະນັ້ນ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດພິພາກສາທ່ານໃນເລື່ອງອາຫານ ຫຼື ເຄື່ອງດື່ມ ຫຼື ໃນເລື່ອງວັນສະຫລອງອັນບໍ່ບໍລິສຸດ ຫຼື ວັນເດືອນໃໝ່ ຫຼື ວັນຊະບາໂຕ: ສົງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນເງົາຂອງສົງທິຈະມາເຖິງ; ແຕ່ອົງແທ້ນັ້ນເປັນຂອງພຣະຄຣິດ. ໂກໂລຊາຍ 2:16, 17.

ເພາະວ່າພຣະບັນຍັດມີແຕ່ເງົາຂອງສົງທິທັງຫຼາຍທີ່ຈະມາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາບອັນແທ້ຈິງຂອງສົງທິນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ອາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຂົ້າມານັ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ເລີຍ ໂດຍອາໄສເຄື່ອງບູຊາເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຂົາຖວາຍຢູ່ເປັນປົງຢ່າງຕ່ຳເລື້ອຍ. ເຮັບເຮີ 10:1.

ໃນຂໍ້ຖົງຖຽງພາຍຫຼັງວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ກ່ຽວກັບພຣະທຳໂຢເອນ ແລະ ການຊີ້ບອກຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ ໂຣມຂອງສັນຕະປາປາ ເປັນສົງທິຖືກສັນຍາລັກໂດຍແມງໄມ້ສີຊະນິດ ຊຶ່ງເປັນການຂົດເສັ້ນພາບການທຳລາຍຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປຂອງແອດເວນຕິສລາໂອດິເຊຍ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຕຳຖຽງວ່າແມງໄມ້ເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນອົດສະລາມ ບໍ່ແຕ່ໄດ້ເນັ້ນຢ່າງບໍ່ບໍລິສຸດໃສ່ການນຳໃຊ້ສາມຊັ້ນຂອງວິບັດສາມປະການເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຊີ້ໄປຫາແບບຢ່າງຕ່າງໆທີ່ຊີ້ໄປຫາສົງສຳເລັດຈິງໂຣມ, ແລະ ອ້າງວ່າແບບຢ່າງເຫຼົ່ານັ້ນແທ້ຈິງແລ້ວໄດ້ຊີ້ບອກອົດສະລາມ. ໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ສະແດງຫຼັກຖານວ່າ ພວກເຂົາອາດຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງເຖິງຫຼັກການຂອງແບບຢ່າງແລະ ສົງສຳເລັດຈິງ, ຫຼື ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າການບົດເບືອນແບບຢ່າງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນວິທີການທີ່ຄວນຄຳເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຈຸດປາຍ.

ໃນການໂຕ້ຖຽງທີ່ກຳລັງດຳເນີນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນກ່ຽວກັບໂຣມ, ມີຫຼັກຖານບາກດິອົກຄັງວ່າ ຜູ້ທີ່ຍຶດຖືແນວຄວາມຄິດອັນບົກພ່ອງທີ່ວ່າ "ພວກໂຈນ" ໃນດານເຮອນ ບົດທີ 11 ຂໍ້ 14

ແມ່ນສະຫະລັດອາເມຣິກາ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງ ທັງການປະຍຸກຕາມຄຳພະຍາກອນສາມຊັ້ນ ຫຼື ຫຼັກການແຫ່ງແບບແລະສິ່ງທີ່ສຳຄັນຕາມແບບນັ້ນ.

ເມື່ອບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກສະໜະວ່າ "ພວກໂຈນ" ແມ່ນສະຫະລັດອາເມຣິກາ ພະຍາຍາມທີ່ຈະຄຳຈຸນຈຸດຍືນຂອງຕົນ ພວກເຂົາໃຊ້ການນຳໃຊ້ແບບສາມຊັ້ນຂອງໂຣມທັງສາມ ເພື່ອອ້າງວ່າຈະເຮັດໄດ້ວ່າ ໂຣມສະໄໝໃໝ່ ອັນເປັນການປາກົດຕົວຄັ້ງທີສາມຂອງໂຣມ ແມ່ນສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ໂດຍອາດໃຈວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານເທັດໂດຍຈົງໃຈ ແລະວ່າພວກເຂົາພຽງແຕ່ສະແດງອອກເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ຢ່າງມັດປອດຕົກຕົວຂອງການນຳໃຊ້ຄຳພະຍາກອນແບບສາມຊັ້ນ ພວກເຂົານຳເອົາລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນປະການໜຶ່ງຂອງໂຣມສອງຍຸກທຳອິດ ມາໂຕ້ຖຽງວ່າ ລັກສະນະປະການໜຶ່ງໃນປະຫວັດຂອງໂຣມ ແມ່ນຕົວບົ່ງຊີ້ເຖິງໂຣມສະໄໝໃໝ່.

ໂຣມນອກສາສະໜາເປັນການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນປະການທຳອິດໃນສາມປະການຂອງໂຣມ. ໃນດານເືອນ ບົດ 8 ໂຣມນອກສາສະໜາແມ່ນເຂົ້ານ້ອຍຮູບເພດຊາຍ. ໃນບົດ 2 ໂຣມນອກສາສະໜາແມ່ນການປົກຄອງຜ່າຍລັດ. ໃນດານເືອນ 7 ໂຣມນອກສາສະໜາໄດ້ແບ່ງອອກເປັນອານາຈັກສິບສ່ວນ.

ການປະກົດຕົວຄັ້ງທີສອງຂອງໂຣມແມ່ນໂຣມຂອງສັນຕະປາປາ, ຊຶ່ງໃນບົດທີ່ແປດແມ່ນເຂົ້ານ້ອຍຜ່າຍຍິງ, ແລະຊຶ່ງໃນບົດທີ່ສອງແມ່ນອຳນາດສາສະໜາຈັກກະພົບບາງຄັ້ງ, ແລະຊຶ່ງໃນບົດທີ່ຈັດແມ່ນເຂົ້າທີ່ກ້າວຄ່າໜຶ່ນປະໝາດ ແລະຖອນເຂົ້າສາມອັນອອກ. ໂຣມນອກຮີດແມ່ນອຳນາດອັນດຽວ, ແຕ່ໂຣມຂອງສັນຕະປາປາແມ່ນອຳນາດສອງຊັ້ນ, ເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິດ ຈັກສັນຕະປາປາທີ່ປົກຄອງເໜືອລັດອຳນາດຂອງໂຄງສ້າງການເມືອງກ່ອນໜ້າຂອງໂຣມນອກຮີດ. ໃນປີ 1798, ອຳນາດຂອງສັນຕະປາປາໄດ້ຮັບບາດແຜຮ້າຍແຮງເຖິງຕາຍ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ຢຸດເປັນຄຣິດຈັກ; ມັນພຽງແຕ່ຢຸດເປັນສັດຮ້າຍໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ ເພາະອຳນາດຜ່າຍພົນລະເຮືອນທີ່ມີນະເຄີຍຄວບຄຸມຢູ່ກ່ອນໜ້ານັ້ນໄດ້ຖືກຖອນອອກ.

ໂຣມທີສອງແມ່ນໂຣມຂອງສັນຕະປາປາ ແລະມັນໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນອຳນາດ (ສັດຮ້າຍ) ໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີກໍຕໍ່ເມື່ອມັນມີຄວາມສາມາດໃນການຄວບຄຸມອຳນາດຂອງລັດ ເພື່ອດຳເນີນແຜນການອັນໜຶ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າຂອງມັນ. ໂຣມທຳອິດເປັນອຳນາດດຽວ, ໂຣມທີສອງເປັນອຳນາດສອງຊັ້ນ, ແລະໂຣມທີສາມເປັນອຳນາດສາມຊັ້ນ. ການປາກົດສາມປະການຂອງໂຣມຖືກ ປົກຄອງໂດຍຫຼັກການດຽວກັນກັບການປະຍຸກຕາມຄຳພະຍາກອນແບບສາມຊັ້ນທຸກປະການ. ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ມີວິບັດສາມປະການ, ບາບໂລນສາມປະການ, ໂຣມສາມປະການ, ແລະເອວີຍາສາມປະການ. ໃນແງ່ຂອງ type ແລະ antitype ການປາກົດສອງປະການທຳອິດຂອງການປະຍຸກຕາມຄຳພະຍາກອນໃຊ້ແບບສາມຊັ້ນໃດໆ ແມ່ນ type ທີ່ໃຫ້ເຖິງຂອງການສຳເລັດຜົນຄັ້ງທີສາມ ຊຶ່ງເປັນ antitype ແລະເນື້ອແທ້ຂອງການປະຍຸກຕາມຄຳພະຍາກອນແບບສາມຊັ້ນ.

ໃນກໍລະນີຂອງໂຣມ ລັກສະນະຂອງໂຣມສອງຍຸກທຳອິດບົ່ງຊີ້ວ່າ ທັງໂຣມນອກຮີດ ແລະ ໂຣມສັນຕະປາປາ ໄດ້ມີອບຕາແໜ່ງ Pontifex Maximus ໃຫ້ແກ່ຜູ້ປົກຄອງຂອງຕົນ. ເພາະສະນັ້ນ ຕາແໜ່ງຂອງຜູ້ປົກຄອງໂຣມສະໄໝໃໝ່ຈຶ່ງຈະເປັນ Pontifex Maximus ຊຶ່ງເປັນຕາແໜ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກກຳນົດໃຫ້ແກ່ປະທານາທິບໍດີຄົນໃດຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ໂຣມສອງຍຸກທຳອິດຈະເອົາຊະນະອຸປະສັກທາງພູມສາດສາມປະການ ເພື່ອສະຖາປະນາອຳນາດເໜືອບັນລັງໃນຊ່ວງປະຫວັດສາດສະເພາະຂອງຕົນ. ບໍ່ມີຫຼັກຖານໃດໆວ່າ ສະຫະລັດອາເມຣິກາໄດ້ເອົາຊະນະອຸປະສັກທາງພູມສາດສາມປະການກ່ອນເຖິງປີ 1798.

ໂຮມສອງອານາຈັກທຳອິດມີຊື່ວ່າເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ໂດຍສະເພາະ
ຊຶ່ງຖືກລະບຸວ່າເມື່ອໃດພວກມັນຈະປົກຄອງຢ່າງສູງສຸດ. ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວສືຂອງດານເດືອນບົດທີສິບເອັດ
ໂຮມນອກສາສະໜາຖືກລະບຸວ່າປົກຄອງຢູ່ເປັນ “ເວລາ” ໜຶ່ງ ຫຼືສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີ
ຊຶ່ງມັນໄດ້ເຮັດດັ່ງນັ້ນນັບຈາກຍຸດທະການແຫ່ງ Actium ໃນປີ 31 BC ຈົນເຖິງປີ 330 AD.
ໂຮມສັນຕະປາບາຖືກລະບຸວ່າປົກຄອງເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ
ຫຼັງຈາກເຂົາສາມອັນຖືກຖອນອອກ ຄືຈາກປີ 538 ຈົນເຖິງ 1798. ໃນເອຊາຢາບົດທີຊາວສາມ
ສະຫະລັດຖືກລະບຸວ່າຄອງອຳນາດເປັນເວລາເຈັດສິບປີໃນເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ ດັ່ງວັນເວລາຂອງກະສັດອົງໜຶ່ງ
ແຕ່ມັນບໍ່ເຄີຍໄດ້ກຳຈັດອຸປະສັກທາງພູມສາດສາມປະການອອກໄປກ່ອນລ່ວງໜ້າ
ກ່ອນການປົກຄອງຂອງມັນເປັນເວລາເຈັດສິບປີໃນເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ.

ໂຮມສະໄໝໃໝ່ຖືກນຳສະເໜີວ່າເປັນຜູ້ທີ່ເອົາຊະນະອຸປະສັກທາງພູມສາດສາມປະການ ຄືກະສັດແຫ່ງທົດໃຕ້,
ແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ ແລະ ອີຢິບ ໃນພຣະທຳດານເດືອນ ບົດທີ 11, ຂໍ້ 40 ຫາ 42, ແລະ
ເມື່ອອຸປະສັກທັງສາມນັ້ນຖືກຜ່າຍແພ້ ແລະ ຖືກນຳເຂົ້າສູ່ການຍອມຈຳນົນຕໍ່ໂຮມ
ພວກມັນກໍຈະກຽບເປັນສະຫະພັນສາມສ່ວນຂອງມັງກອນ, ສັດຮ້າຍ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນປອມ.
ໂຢຮັນຍັງແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ອີກວ່າ
ບາດແຜຮ້າຍແຮງຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງສັນຕະປາບາໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫຼາຍ ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນມັນກໍປົກຄອງຢູ່ເປັນເວລາສິບສອງເດືອນເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫົວໜຶ່ງໃນບັນດາຫົວຂອງມັນ ເໝືອນດັ່ງຖືກຟັນຈົນເຖິງຕາຍ;
ແຕ່ບາດແຜອັນເຖິງຕາຍຂອງມັນໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ດີຄືນ;
ແລະຊາວໂລກທັງໝົດໄດ້ພາກັນພົດສະວັງຕິດຕາມສັດຮ້າຍນັ້ນ. ແລະພວກເຂົາໄດ້ນະມັດສະການມັງກອນ
ຜູ້ໄດ້ມອບອຳນາດໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍນັ້ນ; ແລະພວກເຂົາໄດ້ນະມັດສະການສັດຮ້າຍນັ້ນ ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຜູ້ໃດຈະບຽບເໝືອນສັດຮ້າຍນັ້ນໄດ້? ຜູ້ໃດຈະສາມາດເຮັດເສັ້ນກັບມັນໄດ້?
ແລະມັນໄດ້ຮັບບາກໜຶ່ງໃຫ້ເວົ້າຄຳໃຫຍ່ໂຕ ແລະຄຳໝັ້ນປະໝາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ;
ແລະອຳນາດກໍໄດ້ຮັບມອບໃຫ້ມັນເພື່ອຈະດຳເນີນການຕໍ່ໄປສູ່ສິບສອງເດືອນ. ພຣະນິມິດ 13:3–5.

ສັດຮ້າຍທີ່ປົກຄອງຢູ່ເປັນເວລາສິບສອງເດືອນເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ
ຫຼັງຈາກບາດແຜແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງມັນໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫຼາຍ ແມ່ນອຳນາດໂຮມັນ.

ຄຳພະຍາກອນໃນ Revelation 13 ປະກາດວ່າ ອຳນາດທີ່ຖືກແທນໂດຍສັດຮ້າຍທີ່ມີເຂົ້າຄ້າຍລູກແກະ
ຈະເຮັດໃຫ້ “ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ”
ນະມັດສະການອຳນາດພາບາລະປາ—ຊຶ່ງຖືກເປັນສັນຍາລັກໃນທົນໃດຍສັດຮ້າຍທີ່ “ຄ້າຍສັດເສືອດາວ.” ...
ທັງໃນໂລກເກົ່າ ແລະ ໂລກໃໝ່, ອຳນາດພາບາລະປາຈະໄດ້ຮັບການຖວາຍການເຄົາລົບ
ໃນກຽດຕິຍົດທີ່ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນວັນອາທິດ
ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ແຕ່ພຽງບ່ອນອຳນາດຂອງສາສນາຈັກໂຮມັນເທົ່ານັ້ນ.” The Great Controversy, 578.

ໂຮມທຳອິດຜ່ານອອກຮົດ ໄດ້ປົກຄອງຢ່າງສູງສຸດເປັນເວລາສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມ ດານເດືອນ
ບົດທີ 11 ຂໍ້ 24, ແລະມັນໄດ້ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນພາຍຫຼັງຈາກມັນໄດ້ກຳຈັດອຸປະສັກທາງພູມສາດສາມປະການ
ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມ ດານເດືອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ 9.

ລະບົບສັນຕະປາບາ, ໂຮມທີສອງ, ໄດ້ປົກຄອງຢ່າງສູງສຸດເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ
ຕາມການສຳເລັດຂອງພຣະຄຳພີຫຼາຍຂໍ້,
ແລະມັນໄດ້ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນຫຼັງຈາກທີ່ມັນໄດ້ກຳຈັດອຸປະສັກທາງພູມສາດສາມປະການ
ຕາມການສຳເລັດຂອງດານເດືອນ ບົດທີ 7 ຂໍ້ 8 ແລະ 20.

ໂຮມໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ເອົາຊະນະກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ໃນຂໍ້ທີສິບຂອງດານເຮອນບົດທີສິບເອັດ, ແລ້ວໃນຂໍ້ທີສິບເອັດ ມັນເອົາຊະນະແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ, ແລະໃນຂໍ້ທີສິບສອງ ມັນເອົາຊະນະເອຢິບ. ໂຮມໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ແມ່ນກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອໃນດານເຮອນບົດທີສິບເອັດ.

ໂຮມນອກສາສະໜາ, ໂຮມແຫ່ງທຳອິດ, ເປັນອຳນາດທຶຂົມເຫງ້; ແລະ ໂຮມສັນຕະປາບາ, ໂຮມແຫ່ງທຶສອງ, ກໍເປັນອຳນາດທຶຂົມເຫງ້ເຊັ່ນກັນ, ເພາະສະນັ້ນ ໂຮມສະໄໝໃໝ່ກໍຈະເປັນອຳນາດທຶຂົມເຫງ້.

ສະຫະລັດອາເມຣິກາຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຂົມເຫງ້ທຶສາມທຶຖືກດຳເນີນໂດຍໂຮມສະໄໝໃໝ່, ແຕ່ສິ່ງນີ້ໄດ້ລະບຸວ່າສະຫະລັດອາເມຣິກາເປັນອຳນາດສັນຕະປາບາ, ມັນພຽງແຕ່ລະບຸລັກສະນະປະການໜຶ່ງຂອງຄວາມສຳພັນຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາກັບອຳນາດສັນຕະປາບາໃນວາລະສຸດທ້າຍ.

ຜູ້ທີ່ປະສົງຈະໂຕ້ຖຽງວ່າ ສະຫະລັດອາເມຣິກາແມ່ນ “ພວກບຸນສະດົມແຫ່ງຊົນຊາດຂອງເຈົ້າ” ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ໄດ້ນຳໃຊ້ການປະຍຸກຕົວຄວາມສາມາດຂອງໂຮມທັງສາມ ເພື່ອລະບຸສະຫະລັດຢ່າງຜິດພາດ. ວິທີການອັນບົກພ່ອງທົດສອບເຂົ້າໃຊ້ໃນບໍລິບົດຂອງການປະຍຸກສາມຊັ້ນ ຕັ້ງຢູ່ເທິງການລະບຸລັກສະນະປະການໜຶ່ງຂອງໂຮມສອງອັນທຳອິດ ແລະຍືນຍັນວ່າ ລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນຂອງໂຮມ—ບໍ່ແມ່ນໂຮມເອງ—ແມ່ນໂຮມອັນທຶສາມ.

ພວກເຂົາຊີ້ໄປຫາກົດໝາຍວັນອາທິດທາງປະຫວັດສາດສະບັບທຳອິດຂອງ Constantine ໃນປີຄ.ສ. 321, ແລະຕໍ່ມາຫາກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງໂຮມສັນຕະປາບາໃນປີຄ.ສ. 538, ເພື່ອອ້າງວ່າກົດໝາຍວັນອາທິດທຶກຳລັງຈະມາໃນບໍ່ລ້ຳນຶນສະຫະລັດ ເປັນຕົວກຳນົດໃຫ້ສະຫະລັດເປັນໂຮມສະໄໝໃໝ່; ແລະພວກເຂົາຍັງນຳການນຳໃຊ້ອັນຜິດພາດຂອງຕົນໄປປະປົນກັນ ໂດຍເຊື່ອມໂຍງຄຳເຕືອນຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ຫລົບໜີໂມຣີ “ສົງໝາ້ກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ” ທີ່ດານເຮອນໄດ້ກ່າວເຖິງ ກັບກົດໝາຍວັນອາທິດ. “ສົງໝາ້ກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ” ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນ ຊີ້ໄປຫາກົດໝາຍວັນອາທິດສອງສະບັບໃນວັນສຸດທ້າຍ, ແຕ່ເປັນສັນຍະລັກທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຫຼາຍ ຄືເປັນຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລົບໜີ ບໍ່ແມ່ນຄຳເຕືອນໃຫ້ຫລີກເວັ້ນເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ. ແນວຄວາມຄິດອັນຜິດພາດຂອງພວກເຂົານັ້ນ ບໍ່ໄດ້ແຕ່ລະກ່າວເຖິງວ່າ ໃນວັນສຸດທ້າຍມີກົດໝາຍວັນອາທິດສອງສະບັບທີ່ຈົງເຈາະໂດຍສະເພາະເທົ່ານັ້ນ.

ເຫດສະນັ້ນ ເມື່ອພວກທ່ານເຫັນສົງຄັນເປັນທີ່ໜ້າຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ ທີ່ດານເຮອນຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວໄວ້ ຕັ້ງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ (ຜູ້ໃດອ່ານ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເຂົ້າໃຈ): ແລ້ວໃຫ້ພວກທຶຢູ່ໃນແຂວງຢູດາໜີໄປສູ່ພູເຂົາ: ຜູ້ໃດຢູ່ເທິງຫຼັງຄາບ້ານ ຢ່າໃຫ້ລົງມາເພື່ອເອົາສົງໃດອອກຈາກເຮືອນຂອງຕົນ: ແລະຜູ້ໃດຢູ່ໃນທົ່ງນາ ຢ່າໃຫ້ກັບຄືນໄປເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງຕົນ. ວິບັດແກ່ພວກຍິງທຶມີຄົນ ແລະແກ່ພວກທຶກຳລັງໃຫ້ນັ້ນລູກໃນວັນເຫຼົ້ານັ້ນ! ແຕ່ຈົ່ງອະທິຖານວ່າ ການຫຼົບໜີຂອງພວກທ່ານຈະບໍ່ເປັນໃນລະດູໜາວ ຫຼືໃນວັນຊະບາໂຕ. ມັດທາຍ 24:15–20.

“ສົງທີ່ເປັນໜ້າກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ, ຊຶ່ງດານເຮອນຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວໄວ້,” ເປັນໝາຍສຳຄັນທີ່ພຣະເຢຊູປະທານແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຊີ້ບອກເວລາທີ່ພວກເຂົາຄວນຫລົບໜີຈາກຄວາມພິນາດຂອງເຢຣູຊາເລັມທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ ເມື່ອໂຮມນອກສາສະໜາໄດ້ວັອມເມືອງ ແລະຕໍ່ມາໄດ້ທຳລາຍພຣະວິຫານແລະນະຄອນນັ້ນ ຕັ້ງແຕ່ປີຄ.ສ. 66 ຫາປີຄ.ສ. 70.

ພຣະເຢຊູໄດ້ປະກາດແກ່ບັນດາສາວົກຜູ້ກຳລັງຮັບຟັງຢູ່ເທິງການພິພາກສາທັງຫຼາຍທີ່ຈະຕົກລົງເທິງອິສະຣາເອນຜູ້ກະບົດຫຼົງຫາຍ, ແລະໂດຍສະເພາະແມ່ນການແກ້ແຄ້ນຕອບແທນທີ່ຈະມາເຖິງພວກເຂົາເນື່ອງເພາະການປະຕິເສດແລະການຄົງພຣະເມຊີອາໄວ້ເທິງກາງແຂນ.

ໝາຍສຳຄັນທີ່ບໍ່ອາດສັບສົນໄດ້ຈະມາກ່ອນຈຸດສຸດຍອດອັນນ່າສະພົງກົວນັ້ນ.
ຊົ່ວໂມງອັນໜ້າຫວາດຫວັນນັ້ນຈະມາເຖິງຢ່າງກະທັນຫັນແລະວ່ອງໄວ.
ແລະພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດໄດ້ຊົງເຕືອນບັນດາຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງວ່າ: ‘ເຫດສະນັ້ນ
ເມື່ອພວກທ່ານເຫັນສັງໝ້າຊັງແຫ່ງການທຳໃຫ້ຮ້າງເປົ້າ ຊົງດານເືອນຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວໄວ້
ຕັ້ງຢູ່ໃນສະຖານບ່ອນບໍລິສຸດ, (ຜູ້ໃດອ່ານກໍໃຫ້ເຂົ້າໃຈ!) ເມື່ອນັ້ນ
ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູເດຍຈົ່ງໜີໄປຢູ່ຝະຣາຊາ.’ ມັດທາຍ 24:15, 16; ລູກາ 21:20, 21.
ເມື່ອທຸກມາດຕະຖານອັນເປັນຮູບເຄົ້າລັບຂອງຊາວໂຮມັນຖືກຕັ້ງຂຶ້ນໃນເຂດດົນບໍລິສຸດ
ຊົງຂະຫຍາຍອອກໄປຫຼາຍພອດລອງນອກກຳແພງເມືອງ
ເມື່ອນັ້ນບັນດາຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດຕ້ອງຫາຄວາມປອດໄພໂດຍການຫຼົບໜີ. ເມື່ອເຫັນໝາຍເຕືອນແລ້ວ
ຜູ້ໃດທີ່ຈະຫຼົບໜີໃຫ້ໄວ ຈະຕ້ອງບໍລິເວນແມ່ນແຕ່ນ້ອຍ....

“ບໍ່ມີຄຣິສຕຽນສັກຄົນດຽວທີ່ພົນາໄປໃນການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.
ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານຄຳເຕືອນແກ່ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ,
ແລະທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຖືອັນຄຳຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ຜູ້ຄອຍໝາຍສຳຄັນທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້.... ໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າ
ພວກເຂົາໄດ້ຫຼົບໜີໄປຍັງສະຖານທີ່ປອດໄພ—ຄື ເມືອງເປລລາ ໃນແຜ່ນດິນເປເຣຍ ພາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.”
The Great Controversy, 25, 30.

ເມື່ອປີ 538 ໃກ້ເຂົ້າມາ, ຄຣິສຕຽນໃນຍຸກນັ້ນໄດ້ຕະຫຼົກວ່າ
ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສຍອຸດົມໂດຍການປະນີປະນອມກັບສາສະໜາອຸກຣິດ,
ແລະໂດຍອາໄສຄຳເຕືອນຂອງພຣະຄຣິດ
ຄວບຄູ່ໄປກັບແສງສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ປະທານຜ່ານຄຳພະຍານຂອງອັກຄະສາວົກໂບໂລໃນ 2 ເທຣະໂລນກິກາ ບົດທີ 2,
ພວກເຂົາໄດ້ຫຼົບໜີເຂົ້າໄປສູ່ຖິ່ນກັນດານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຕະຫຼອດໄລຍະເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ.

“ແຕ່ກ່ອນການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດ, ຈະຕ້ອງມີເຫດການສຳຄັນໃນໂລກທາງສາສະໜາເກດີຂຶ້ນ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້. ອັກຄະສາວົກໄດ້ປະກາດວ່າ: ‘ຢ່າໃຫ້ຈິດໃຈຂອງທ່ານຖືກສັນຄອນໂດຍງ່າຍ
ຫຼືຖືກລົບກວນ ບໍ່ວ່າໂດຍວິນຍານ ຫຼືໂດຍຖ້ອຍຄຳ ຫຼືໂດຍຈິດໝາຍທີ່ອ້າງວ່າມາຈາກພວກເຮົາ
ປະເພດວ່າວັນແຫ່ງພຣະຄຣິດໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດລ້ວງທ່ານດ້ວຍວິທີໃດໆ ເພາະວັນນັ້ນຈະບໍ່ມາ
ຈົນກວ່າການຫັນເຫຼອກເສຍກ່ອນຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະມະນຸດແຫ່ງບາບນັ້ນຈະຖືກເຜີຍອອກ
ຄືບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ; ຜູ້ທີ່ຕົກຕຳນ ແລະຍົກຕົນຂຶ້ນເໜືອທຸກສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າ
ຫຼືທີ່ມະນຸດນະມັດສະການ; ຈົນກະທັ້ງມັນນັ່ງຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດັ່ງພຣະເຈົ້າ
ແລະສະແດງຕົນວ່າຕົນເປັນພຣະເຈົ້າ.”

ຄຳເວົ້າຂອງໂບໂລບໍ່ຄວນຖືກຕີຄວາມຜິດ. ບໍ່ຄວນມີການສອນວ່າ ທ່ານ, ໂດຍການສຳແດງພິເສດ,
ໄດ້ເຕືອນຊາວເທສະໂລນກິກາເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດຢ່າງໃກ້ຈະເຖິງໃນທັນທີ.
ທັດສະນະເຊັ່ນນັ້ນຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມສັບສົນໃນຄວາມເຊື່ອ; ເພາະຄວາມຜິດຫວັງມັກນຳໄປສູ່ຄວາມບໍ່ເຊື່ອ.
ເພາະສະນັ້ນ ອັກຄະສາວົກໄດ້ເຕືອນພວກພົນອັງກິດໃຫ້ຮັບຂ່າວສານເຊັ່ນນັ້ນວ່າມາຈາກທ່ານ,
ແລະທ່ານໄດ້ດຳເນີນຕົວໄປໂດຍເນັ້ນຢ່າງໜັກແນ່ນວ່າ ອຳນາດຂອງສັນຕະປາປາ,
ຊົງຜູ້ພະຍາກອນດານເືອນໄດ້ບັນຍາຍໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນນັ້ນ, ຍັງຈະຕ້ອງລຸກຂຶ້ນ
ແລະເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຈົນກວ່າອຳນາດນີ້ຈະໄດ້ປະກອບການງານອັນເຖິງຕາຍແລະໝົນປະໝາດຂອງມັນແລ້ວ,
ກໍເປັນການສູນເປົ້າທີ່ຄຣິດຕະຈັກຈະຄອຍຖ້າການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນ.
“ພວກທ່ານບໍ່ຈັບ,” ໂບໂລໄດ້ຖາມ, “ວ່າເມື່ອຂ້ອຍຍັງຢູ່ກັບພວກທ່ານ,
ຂ້ອຍໄດ້ບອກສົງເຫຼົ່ານີ້ແກ່ພວກທ່ານແລ້ວ?”

“ການທີ່ດຽວອັນໜ້າສະພົງກົວທີ່ຈະເຂົ້າມາຮຸກຮານຄຣິດຕະຈັກທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນ ຮ້າຍແຮງຢ່າງຍິ່ງ.
ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ອັກຄະສາວົກກຳລັງຂຽນຢູ່ນັ້ນ, ‘ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມອະທຳ’

ກາໄດ້ເລີກກະທຳການແລ້ວ. ການພັດທະນາທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດນັ້ນ ຈະເປັນ
'ຕາມການກະທຳຂອງຊາຕານ ພ້ອມດ້ວຍລັດອຳນາດ ແລະໝາຍສຳຄັນ
ແລະການອັດສະຈັນອັນຫຼອກລວງທັງປວງ, ແລະດ້ວຍການຫຼອກລວງອັນອະທຳທຸກຢ່າງໃນພວກທຳພິນາດ.'"

"ຄຳຖະແຫຼງຂອງອັກຄະສາວົກກ່ຽວກັບບັນດາຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຈະບໍ່ຮັບ 'ຄວາມຮັກແຫ່ງຄວາມຈິງ' ນັ້ນ
ຍັງເປັນຄຳທີ່ນຳເກງຂາມເປັນພິເສດ. 'ເພາະເຫດນີ້
ທ່ານໄດ້ກ່າວເຖິງທຸກຄົນທີ່ຈົ່ງໃຈປະຕິເສດຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມຈິງວ່າ
'ພຣະເຈົ້າຈະຊົງສົ່ງຄວາມຫລັງຜິດອັນແຮງກຳມາເຖິງເຂົາ ເພື່ອເຂົາຈະເຊື່ອຄຳມຸສາ:
ເພື່ອວ່າບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຄວາມຈິງ ແຕ່ຍິນດີໃນຄວາມອະທຳນັ້ນ ຈະຖືກພິພາກສາລົງໂທດທັງໝົດ.'
ມະນຸດຈະປະຕິເສດຄຳເຕືອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສົ່ງມາໃຫ້ພວກເຂົາດ້ວຍພຣະເມດຕາໂດຍບໍ່ຖືກຮັບຜົນນັ້ນບໍ່ໄດ້.
ຈາກບັນດາຜູ້ທີ່ຍັງຄົງດີດີງິດໃນການຫັນໜ້າຈາກຄຳເຕືອນເຫຼົ່ານີ້
ພຣະເຈົ້າຊົງຖອນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງອອກ
ປະໃຫ້ພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນການຫລອກລວງທີ່ພວກເຂົາຮັກ." Acts of the Apostles, 265, 266.

ການປະນີປະນອມລະຫວ່າງລັດທິນອກສາສະໜາແລະຄຣິສຕະຈັກ ແມ່ນໝາຍສັນຍານແຫ່ງການເຕືອນທຳພິນາ
າຄຣິສຕຽນໃນຍຸກນັ້ນໃຫ້ແຍກຕົນອອກຈາກໂຮມຂອງສັນຕະປາບາ, ແຕ່ຄວນສັງເກດວ່າ
ແສງສະຫວ່າງທີ່ໃບໄລໄດ້ເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ຄຳເຕືອນຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ໜັ້ນ ຄືພຣະຄຳພີດຽວກັນທີ່ William
Miller ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ "the daily" ໃນພຣະທຳດານຕີອນເປັນຕົວແທນຂອງໂຮມນອກສາສະໜາ.
ຄວາມສຳພັນທາງຄຳພະຍາກອນລະຫວ່າງໂຮມນອກສາສະໜາທີ່ຍັງໄວ້ ແລະຕໍ່ມາຖອຍອອກໄປ
ເພື່ອໃຫ້ໂຮມຂອງສັນຕະປາບາຂຶ້ນສູ່ບັນລັງ ເປັນຄວາມຈິງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈ,
ເພາະຜົນຕາມມາຂອງການບໍ່ຮັບຮູ້ຄວາມສຳພັນທາງຄຳພະຍາກອນນັ້ນ
ຈະນຳຄວາມຫຼົງເຊື່ອອັນຮຸນແຮງມາເຖິງຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັກຄວາມຈິງນັ້ນ. Sister White
ໄດ້ກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດດຽວກັນນີ້:

"ມັນໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຕໍ່ສູ້ຢ່າງຫົວຊົນຊີວິດ ສຳລັບຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຈະຊື່ສັດ
ເພື່ອຈະຍືນຍົດຢ່າງໜັ້ນຄົງຕໍ່ຕຳນິການຫລອກລວງແລະສົງຄວາມທີ່ຊັງຊັງ
ຊົງຖືກອຳພາງໄວ້ໃນເຄື່ອງພະຂອງສາດສະໜາ ແລະຖືກນຳເຂົ້າມາໃນຄຣິດຕະຈັກ.
ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ຖືກຍອມຮັບໃຫ້ເປັນມາດຕະຖານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ.
ຄຳສອນເລື່ອງເສຍໄພທາງສາດສະໜາຖືກເອີ້ນວ່າເປັນນອກຮີດ,
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ຍືດຖືຄຳສອນນັ້ນກໍຖືກກຽດຊັງ ແລະຖືກຫ້າມປະກາດ."

"ຫຼັງຈາກການຕໍ່ສູ້ອັນຍາວນານແລະຮຸນແຮງ,
ຜູ້ສັດຊີຈຳນວນນ້ອຍໄດ້ຕັດສິນໃຈຕັດຂາດຄວາມສຳພັນທັງໝົດກັບຄຣິດຈັກທີ່ມີຫຼວງ
ຫາກນາງຍັງຄົງປະຕິເສດທີ່ຈະປົດປ່ອຍຕົນເອງຈາກຄວາມທຽດເທັດແລະການນະມັດສະການຮູບເຄົ້າລົບ.
ພວກເຂົາເຫັນວ່າການແຍກຕົວອອກເປັນຄວາມຈຳເປັນຢ່າງແທ້ຈິງ
ຫາກພວກເຂົາຈະເຊື່ອຟັງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຂົາບໍ່ກ້າອົດທົນຕໍ່ຄວາມຜິດພາດອັນເຖິງແກ່ຊີວິດຕໍ່ຈິດວິນຍານຂອງຕົນເອງ,
ແລະຕັ້ງແບບຢ່າງຊົງຈະນຳອັນຕະລາຍມາສູ່ຄວາມເຊື່ອຂອງລູກໆ ແລະຫຼານໆ ຂອງພວກເຂົາ.
ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ມາຊົງສັນຕິສຸກແລະຄວາມເປັນເອກະພາບ ພວກເຂົາພ້ອມທີ່ຈະຍອມຜ່ອນຜັນໃດໆ
ກໍຕາມທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມສັດຊີພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ
ແມ່ນແຕ່ສັນຕິສຸກເອງກໍຈະເປັນລາຄາທີ່ແພງເກີນໄປ ຫາກໄດ້ມາໂດຍການເສຍສະຫຼະຫຼັກການ.
ຖ້າຄວາມເປັນເອກະພາບຈະບັນລຸໄດ້ກໍແຕ່ໂດຍການປະນີປະນອມຄວາມຈິງແລະຄວາມຊອບທຳ,
ເຊັ່ນນັ້ນກໍຂໍໃຫ້ມີຄວາມແຕກແຍກ, ແລະແມ່ນແຕ່ສົງຄາມ." The Great Controversy, 45, 46.

ຄວາມສຳພັນໃນທາງພະຍາກອນລະຫວ່າງສະຫະລັດອາເມຣິກາ ແລະ ສັນຕະບາບາໃນວັນສຸດທ້າຍ
ໄດ້ຖືກສະແດງເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ຖືກເນັ້ນຢ່າງຊັດເຈນ
ໂດຍການທືບໄວໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງໂຮມນອກຮົດ ແລະ ໂຮມສັນຕະບາບາ ທີ່ນຳໄປສູ່ປີ ຄ.ສ.
538. ໃນການນຳໃຊ້ສາມຊັ້ນຂອງໂຮມ, ໂຮມນອກຮົດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູສຳເລັດ ທີ່ຊື່ວ່າ
“ສົງຄັນໜ້າກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ” ເປັນໝາຍສຳຄັນໃຫ້ໝົດໝາຍ, ແລະ
ໂຮມສັນຕະບາບາກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູສຳເລັດເຊັ່ນກັນ. ຊົດເຕີ້ໄວທໍ
ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງການສຳເລັດອົກຄົງໜຶ່ງຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດ.

“ບັດນີ້ບໍ່ແມ່ນເວລາສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະຜູກພັນຄວາມຮັກຂອງຕົນ
ຫຼືສະສົມຊັບສົມບັດໄວ້ໃນໂລກ. ເວລານັ້ນບໍ່ໄກຈາກນີ້,
ເມື່ອພວກເຮົາຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ສະແຫວງຫາຫລືພົ້ນໃນສະຖານທີ່ກັ່ນດາງແລະໂດດດ່ຽວ,
ເໝືອນດັ່ງພວກສາວົກໃນຍຸກແຕ່ກ່ອນ.
ດັ່ງທີ່ການລ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລມໂດຍກອງທັບໂຣມັນເປັນສັນຍານໃຫ້ຄຣິສຕຽນຊາວຢູດາໜີໄປ, ດັ່ງນັ້ນ
ການທີ່ຊາດຂອງພວກເຮົາເຂົ້າກຸມອຳນາດໃນການອອກກົດໝາຍບັງຄັບຖືວັນຊະບາໂຕຂອງສັນຕະບາບາ
ຈະເປັນຄຳເຕືອນແກ່ພວກເຮົາ. ເມື່ອນັ້ນຈະເຖິງເວລາທີ່ຕ້ອງອອກຈາກນະຄອນໃຫຍ່ທັງຫຼາຍ, ເພື່ອກະກຽມ
ສຳລັບການອອກຈາກນະຄອນນ້ອຍທັງຫຼາຍໄປສູ່ທີ່ອາໄສອັນສະຫງົບສະງົດໃນສະຖານທີ່ລັບເງົາທຳມາກາງເຊ
ຂົາ.” Testimonies, volume 5, 464.

ສຳລັບຄຣິສຕຽນໃນຍຸກສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ
ຄຳເຕືອນນັ້ນໄດ້ຊີ້ບອກເວລາທີ່ຄວນຫລົບໜີອອກຈາກເຢຣູຊາເລມ. ໃນສະຕະວັດທີຫ້າ ແລະ ທີ່ຫົກ
ຄຳເຕືອນນັ້ນສຳລັບຄຣິສຕຽນໄດ້ນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ຫລົບໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນກັນດານ.

ແລະຍັງນັ້ນໄດ້ໜີໄປສູ່ຖິ່ນກັນດານ ບ່ອນທີ່ນາງມີສະຖານທີ່ຊົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະລ່ຽງດູນາງຢູ່ທີ່ນັ້ນໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ....
ແລະໄດ້ມີການປະທານປົກສອງຂ້າງຂອງນົກອິນຊີໃຫຍ່ແກ່ຍັງນັ້ນ ເພື່ອນາງຈະໄດ້ບິນເຂົ້າໄປສູ່ຖິ່ນກັນດານ
ໄປສູ່ສະຖານທີ່ຂອງນາງ ບ່ອນທີ່ນາງໄດ້ຮັບການຫລ່ຽງເປັນເວລາໜຶ່ງວາລະ ແລະສອງວາລະ
ແລະເຄື່ອງວາລະ ໃຫ້ພົ້ນຈາກໜ້າຂອງນັ້ນ.
ແລະນັ້ນໄດ້ພົ້ນນ້ຳອອກຈາກບາກຂອງມັນດັ່ງນ້ຳຖ້ວມໄຫລຕາມຫຼັງຍັງນັ້ນ
ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ນາງຖືກພັດພາໄປດ້ວຍກະແສນ້ຳຖ້ວມນັ້ນ. ແຕ່ແຜ່ນດິນໄດ້ຊ່ວຍຍັງນັ້ນ
ແລະແຜ່ນດິນໄດ້ອ້າງບາກຂອງຕົນ ແລະກົນກະແສນ້ຳຖ້ວມທີ່ພະຍານາກໄດ້ພົ້ນອອກຈາກບາກຂອງມັນ.
ແລະພະຍານາກໄດ້ໂກດແຄ້ນຍັງນັ້ນຫຼາຍ ແລະໄດ້ໄປເຮັດສົງຄາມກັບເຊື້ອສາຍທີ່ເຫຼືອຢູ່ຂອງນາງ
ຄືຜູ້ທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະມີຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະນິມິດ 12:6, 15–17.

ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງສົງໜຶ່ງເພື່ອຊົງສະແດງເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງສົງນັ້ນຢູ່ສະເໝີ,
ເພາະພຣະອົງຄືອັນຟາແລະໂອເມກາ.
ຄຳເຕືອນເລື່ອງສົງໜ້າຊົງຊົງກໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າງເປົ້າໃນປະຫວັດສາດຂອງໂຮມສັນຕະບາບາ
ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ເມື່ອອຳນາດສັນຕະບາບາຖືກຮັບຮູ້ວ່າກຳລັງຢືນຢູ່ໃນສະຖານບໍລິສຸດ.

ຄຳເຕືອນນີ້ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນໂຄຍມັດທາຍ, ມາຣະໂກ ແລະ ລູກາ,
ແລະໃນແຕ່ລະຂ້າງຍັງນັ້ນມີຄວາມແຕກຕ່າງເລັກນ້ອຍໃນຖ້ອຍຄຳ. ມັດທາຍກ່າວວ່າ, “ເຫດສະນັ້ນ
ເມື່ອພວກທ່ານຈະເຫັນສົງໜ້າກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ, ທີ່ໄດ້ຖືກກ່າວໄວ້ໃນໂຄຍດານເຮືອນຜູ້ພະຍາກອນ,
ຕັ້ງຢູ່ໃນສະຖານບໍລິສຸດ,” ແລະ ມາຣະໂກກ່າວວ່າ, “ເມື່ອພວກທ່ານຈະເຫັນສົງໜ້າກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ,
ທີ່ໄດ້ຖືກກ່າວໄວ້ໃນໂຄຍດານເຮືອນຜູ້ພະຍາກອນ, ຕັ້ງຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ມັນບໍ່ຄວນຈະຢູ່” ສ່ວນລູກາກ່າວວ່າ,
“ເມື່ອພວກທ່ານຈະເຫັນເຢຣູຊາເລມຖືກກອງທັບຫ້ອມລ້ອມ,
ເມື່ອນັ້ນຈົ່ງຮູ້ວ່າຄວາມຮ້າງເປົ້າຂອງນະຄອນນັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ເມື່ອນັ້ນ

ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູດາໜີໄປຍັງພູເຂົາ.”

ຄຳພະຍານທັງສາມນັ້ນໃຊ້ຮ່ວມກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍນຳສະເໜີການນຳໃຊ້ທີ່ຈຳເພາະກວ່ານັ້ນ: ການອ້າງອີງຂອງລູກເຖິງເຢຣູຊາເລັມທີ່ຖືກກອງທັບລັອມໄວ້ ຊຶ່ງບອກຄຳເຕືອນວ່າ ເມື່ອໂຮມນອກຮີດເລີ່ມຕົ້ນການລັອມເຢຣູຊາເລັມໃນປີ 66 AD ຄຣິສຕຽນທີ່ຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມຈະຕ້ອງຫຼົບໜີທັນທີ. ການອ້າງອີງຂອງມັດທາຍເຖິງ “ສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ” ສອດຄ່ອງກັບທີ່ໂປໂລໂດລະບຸເຖິງ “ຄົນແຫ່ງບາບ” ຜູ້ທີ່ “ນັ່ງຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ” ສະແດງຕົວເອງວ່າຕົນເປັນພຣະເຈົ້າ, “ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຕົວແທນການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຂອງສັນຕະປາບາໃນເລື່ອງ “ສົງໄສກ່ຽວກັບນຳມາຊົງຄວາມຮ້າງເປົ້າ.” ມາຣະໂກລະບຸວ່າສົງໄສກ່ຽວກັບນຳມາຊົງຄວາມຮ້າງເປົ້າ ກຳລັງຢືນຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ມັນບໍ່ຄວນຢືນ, ແລະນັ້ນສອດຄ່ອງກັບຄຳເຕືອນໃຫ້ຫຼົບໜີທີ່ໄດ້ປະທານແກ່ອາດເວັນຕົກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຄຳເຕືອນສອງປະການເຊື່ອມໂຍງກັບຄຳສັ່ງທີ່ວ່າ ຜູ້ໃດທີ່ອຳນາດເຕືອນນັ້ນຄວນເຂົ້າໃຈ, ແລະຄຳເຕືອນທັງໝົດນັ້ນລ້ວນກ່າວເຖິງໝາຍສຳຄັນອັນໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີໄວ້ເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ຄຣິສຕຽນໃນຍຸກນັ້ນຫຼົບໜີ.

ການນຳໃຊ້ຢ່າງຜິດພາດຂອງການປະຍຸກຕາມໃຊ້ສາມຊັ້ນ ຊຶ່ງຖືກນຳສະເໜີຢ່າງບົດເບື້ອງໂດຍຜູ້ທີ່ອ້າງວ່າ “ພວກໂຈນບັນແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ” ແມ່ນສະຫະລັດອາເມລິກາ ຊຶ່ງວ່າ ເມື່ອ “ສົງໄສກ່ຽວກັບສະຖິຕິສະອົມແຫ່ງການຮ້າງເປົ້າ” ສຳເລັດເປັນຈິງໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາ ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຖືກບັງຄັບໃຊ້ໃນຂະນະນັ້ນກໍລະບຸວ່າ ສະຫະລັດອາເມລິກາແມ່ນໂຮມສະໄໝໃໝ່ ເພາະວ່າທັງໂຮມນອກຮີດແລະໂຮມສັນຕະປາບາ ຕ່າງໄດ້ຮັບບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍວັນອາທິດມາກ່ອນແລ້ວ.

ບັນຫາຂອງການນຳໃຊ້ທີ່ບໍ່ຖືກພ້ອງນັ້ນ ຄືວ່າ ກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງໂຮມນອກຮີດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີ ຄ.ສ. 321, ແຕ່ການສຳເລັດຂອງ “ສົງໄສກ່ຽວກັບຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ” ໂດຍໂຮມນອກຮີດນັ້ນ ໄດ້ສຳເລັດແລ້ວໃນປີ ຄ.ສ. 66, ກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດໃນປີ ຄ.ສ. 321 ເຖິງ 255 ປີ. ເຊັ່ນດຽວກັນ ການປະນີປະນອມທີ່ກົງໃຫ້ເກີດ “ມະນຸດແຫ່ງບາບ” ນັ້ນ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ແລ້ວໃນສະໄໝຂອງໂປໂລ, ຜູ້ຊົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຊ້າກ່ຽວກັບກຳລັງກະທຳຢູ່ແລ້ວ,” ແຕ່ກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງສັນຕະປາບາໄດ້ມາໃນອັກໂຫຼຍກວ່າສີ່ສິດຕະວັດຕໍ່ມາ. ພະຍານສອງປະການທຳອິດໃນການນຳໃຊ້ຄຳພະຍາກອນແບບສາມຊັ້ນ ໄດ້ສະຖາປະນາລັກສະນະຂອງການສຳເລັດປະການທີສາມໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. “ສົງໄສກ່ຽວກັບຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເປົ້າ” ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ອີງຕາມພະຍານທາງປະຫວັດສາດສອງປະການ ແລະບັນທຶກໃນພຣະຄຳພີສາມແຫ່ງກ່ຽວກັບພຣະດຳລັດຂອງພຣະຄຣິດ, ເປັນຕົວແທນຂອງຄຳເຕືອນໃຫ້ຫຼົບໜີ, ບໍ່ແມ່ນການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ ພວກເຮົາຈະວິເຄາະໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ການນຳໄປປະຍຸກຕາມໃຊ້ນັ້ນມີຂໍ້ບໍ່ຖືກພ້ອງແນວໃດ ໃນບໍລິບົດຂອງຫຼັກການທີ່ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ ຊຶ່ງກ່ຽວເນື່ອງກັບການປະຍຸກຕາມຄຳພະຍາກອນສາມຊັ້ນ, ແລະເຫດໃດການລະບຸກົດໝາຍວັນອາທິດ ໃນບໍລິບົດຂອງຄຳເຕືອນທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານໄວ້ ຈຶ່ງເປັນການບົດເບື້ອງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ.

“ການປະນີປະນອມລະຫວ່າງຄວາມເປັນນອກສາສະໜາແລະຄຣິດສະຕຽນນີ້ໄດ້ນຳໄປສູ່ການກໍ່ຕົວຂຶ້ນຂອງ ‘ມະນຸດແຫ່ງຄວາມບາບ’ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກທຳນາຍໄວ້ໃນຄຳພະຍາກອນວ່າຈະຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຍົກຕົນເອງຂຶ້ນເປັນພຣະເຈົ້າ. ລະບົບອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງສາສະໜາອັນບົດເບື້ອງນັ້ນ ເປັນຜົນງານຊັ້ນເອກ ແຫ່ງອຳນາດຂອງຊາຕານ—ເປັນອະນຸສອນແຫ່ງຄວາມພະຍາຍາມຂອງມັນທີ່ຈະຂຶ້ນນັ່ງເທິງບັນລັງ

ເພື່ອປຶກສາໂລກຕາມຄວາມບາຖະໜາຂອງມັນເອງ." The Great Controversy, 50.